

ragende karakter, har været fredsskabende, fredsbevarende, katastrofeafhjælpende. Det ønsker vi i regeringen kan fortsætte, så danske styrker af enhver art fortsat kan bidrage til at skaffe fred og ro i verden.

Derfor indkaldte jeg forligspartierne forleden dag – jeg tror, det var den 5. december – til en drøftelse af situationen, og vi blev enige om i forligskredsen, som hr. Søvnald jo ikke tilhører, men derfor bør han have det at vide, at vi kort tid efter nytår eller i løbet af den tilstundende jul vil gøre os nogle overvejelser om det lack, der vil blive i år 2004.

Så vil jeg sige til hr. Søvnald, at der ikke vil kunne ske strukturændringer i dansk forsvar eller findes yderligere besparelser til at dække det hul.

Villy Søvnald (SF):

Jeg skal sige tak for svaret. Jeg er enig i, at vi laver en international indsats af fremragende kvalitet, som SF i øvrigt altid støtter, når det falder ind i en ramme, hvor FN er inddraget, og hvor hensigten er at sikre fred og fordragelighed. Der har vi stemt for hele vejen op gennem 1990'erne.

Men jeg synes alligevel, det er lidt overraskende, at regeringens udgangspunkt er så forstenet, at man end ikke overvejer muligheden for at omdisponere. Jeg synes, det er så meget mere interessant, når jeg ser på et andet område, nemlig ulandshjælpen. Der starter man jo netop med at lægge ud med besparelser på 1,5 mia. kr., og efterfølgende laver man så analyserne og ser på: Kan det overhovedet lade sig gøre? Der har man altså valgt den fremgangsmåde.

Her vælger man en fremgangsmåde, hvor man på forhånd siger, at det er umuligt at omdisponere, selv om det er en kendsgerning, at forsvarsrammen blev 1 mia. kr. højere, end regeringen i første omgang spillede ud med, selv om det er en kendsgerning, at der er meget store beløb til materielanskaffelser, selv om det er en kendsgerning, at vi bruger 780 mio. kr. på hjemmeværnet. Det kan dog ikke passe, at man end ikke vil overveje omdisponeringsmuligheden.

Forsvarsministeren (Svend Aage Jensby):

Lad mig med det samme sige til hr. Søvnald, for nu at begynde med det sidste, at denne regering står bag hjemmeværnet, og det bliver vi ved med. Der er ingen penge at hente dér. Det kan jeg forsikre hr. Søvnald om.

Så kan jeg med hensyn til omdisponeringer sige til hr. Søvnald, at hvis man har studeret Forsvarskommissionens beretning – jeg tror i øvrigt, hr. Søvnald i sin tid var med i kommissionsarbejdet, men navnlig har set resultatet af det i det forsvarsforlig, der blev en udmøntning af Forsvarskommissionens beretning – blev der i det, der hedder støttestrukturen, skåret totalt ind til benet. Der blev nedlagt talrige regimente, talrige kaserner og flådeeskadrer, og flyvestationsstrukturen blev ligeledes ændret.

Hvis man vil gøre sig gældende i den internationale indsats, og hvis de soldater, vi sender ud, skal have den fornødne støtte og sikkerhed, og det skylder vi dem, er der intet mere at hente i støttestrukturen. Man kan nemlig ikke sende soldater ud på fredsbevarende opgaver, uden at de har en støttestruktur, for hvordan skulle man ellers kunne rokere rundt med dem?

Så kan jeg dernæst sige, at også materielinvesteringerne er af central betydning for soldaternes sikkerhed og deres muligheder for at gennemføre opgaverne.

Derfor er der ikke muligheder for at finde besparelser.

Villy Søvnald (SF):

Det, der kan ærgre mig lidt, er, at hr. Svend Aage Jensby er blevet forsvarsminister og ikke minister for et af de blødere områder. For med den utrolige energi, hr. Jensby omkranser sit område med ved at sige, at ikke på et af områderne kan man gå ind og finde én krone – det var sådan konklusionen på det, hr. Jensby siger ...

Formanden:

Forsvarsministeren, hedder det.

Villy Søvnald (SF):

Beklager, forsvarsministeren siger – kunne man selvfølgelig have ønsket sig, at forsvarsministeren havde fået et ministerium for bløde ting, for menneskelige ting, som forsvarsministeren havde værnet om med samme omhu.

Jeg synes, det er tankevækkende, at i en periode, hvor ministeriet bliver tilført så mange flere midler, vil man end ikke vil prøve den opgave, der hedder: Kan vi ikke omdisponere?

Er det virkelig regeringens generelle politik, at omdisponering er sådan rimelig uinteressant, og frygter man så ikke, at pengene vil fosse ud af statskassen i et omfang, vi aldrig har set før, hvis man på den måde slår hegn om alle ministerier?